Quelle: http://manuscripta.at/?ID=36552
Copyright: Göttweig, Benediktinerstift

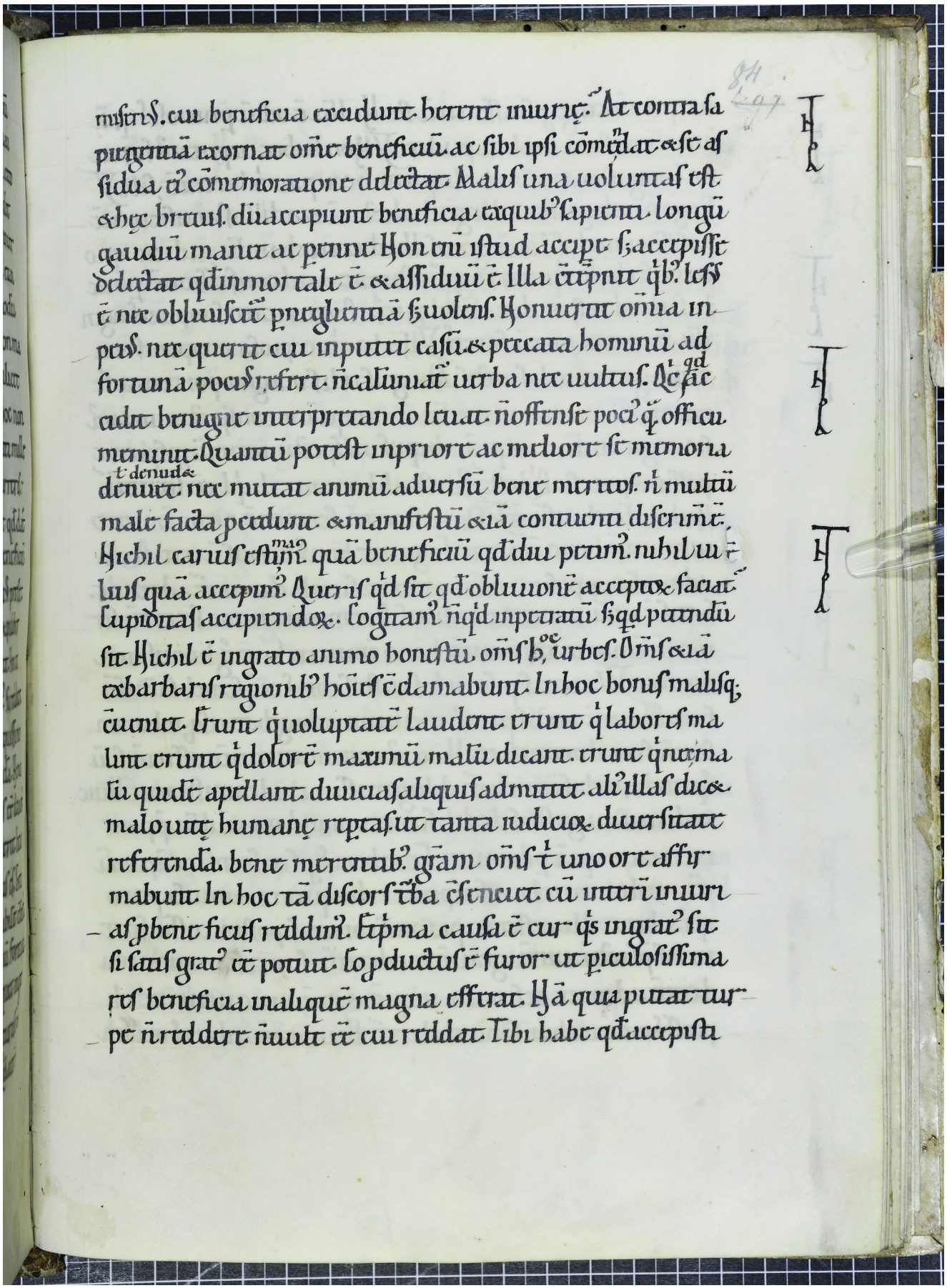

misericors. cui beneficia excidunt. bestiae iniuriae. Ac contra sa
pientia exornat omne beneficium. ac sibi ipsi commendat. et se as
sidua et commemoratione delectat. Malis una voluntas est
et hae brevis. diu accipiunt beneficia. et quibus sapientia. longum
gaudium manet ac perit. Non enim istud accipere sed accepisse
delectat. quod immortale est et assiduum est. Illa enim perit quibus less
et nec obliuiscere pretiosiora a suoiens. Honestat omnia in
prius. nec quaerit cui inputet casu. et peccata hominum ad
fortuna pocius referre. nec alienat urba nec uultus. Qe sic
cadit benigne interpretando leuat. nonne iniuste poci qui officia
meminit. Quantum potest in priori ac meliori se memoria
denuit. nec mutat animum aduersum bene merentes. nisi multum
male facta perdunt. et manifestum et iam contumax discrimen.
Nihil carius estimo quam beneficium quod diu petam. nihil iu
cundius quam accepim. Quaeris quid sit quod obliuione accepto faciat
cupiditas accipiendo. Longam inquit impetratum sed quod petendum
sit. Nihil est ingrato animo honestius omnes hominis urbes. Omnes et iam
et barbaris regionibus homines et clamabunt. In hoc bonus malisque
cuncti. Erunt qui voluptatem laudent. erunt qui labores ma
lint. erunt qui dolorem maximum malum dicant. erunt qui mag
num quidem appellant. diuicias aliquis admirabit alii illas dicet
malo uitae humanae repetas. ut tanta iudicio diuersitate
referenda. bene merentibus gratam omnes et uno ore affir
mabunt. In hoc tam discors turba consentiet cum iniuriis iniuri
as pbeneficius reddim. Extrema causa est cur quis ingratus sit
si satis gratus esse potuit. Longe ductus est furor ut periculosissima
res beneficia in aliquem magna efferat. Ea quae putat tur
pe non reddere inuite et cui reddat. Tibi habet quod accepisti